

<http://www.larouche.se/artikel/hur-vi-raddar-planeten-nu-en-global-quot-glass-steagall-quot>

av Lyndon LaRouche

8 februari 2010

Alla faktiskt kompetenta ekonomer i dag vet, att president Franklin D. Roosevelts Bretton Woods-system 1944 med fasta växelkurser förutsatte något som liknade en "Glass Steagall"-reform på det globala planet. Det var de åtgärder i motsatt riktning som president Harry Truman införde som en eftergift till Winston Churchill, och till Wall Street, efter Roosevelts död, som fick världen att börja kränga nedåt, steg för steg för steg, på väg mot det terminala stadium den nu befinner sig i.

Den yttersta konsekvensen i dag av Truman-administrationens eftergifter till London och Wall Street är att alla recept som jag känner till på ett s.k. "nytt Bretton Woods" som står i strid med mina ansträngningar, har varit vilseledande, vare sig detta varit avsikten eller ej. Att det förhåller sig på det viset i dag är ett resultat av det officiella undertryckandet av president Franklin D. Roosevelts anti-keynesianska Bretton Woods-intention för världen efter kriget.

Utan en Glass Steagall-liknande reform, som rensar ut alla monetaristiska inslag från både Wall Street- och London-systemen, är chansen för den här planeten att undkomma en redan annalkande "ny mörk tid" i princip "lika med noll"!

Att det brittiska imperiets till namnet spanska, och till stor del Brasilien-baserade Banco Santander råkade så överraskande illa ut under den gångna veckan har försatt hela eurosystelet i en kris som det i nuläget inte har någon lösning på. När Londons frasmakare har gjort slut på alla sina undanflykter kvarstår faktum att eurosystelet inte förmår ta sig ur den existenskris det råkat in i, så som det nu är utformat.

Det finns egentligen bara en lösning: upplös eurosystelet tillsammans med de bestämmelser som trädde i kraft helt nyligen. Gå tillbaka till ett Europa med suveräna nationalstater, inklusive omedelbara åtgärder för att återinföra den tyska D-marken, och riv upp kraven som Tyskland påtvingades på de avsiktligt destruktiva villkor som gemensamt dikterades av stats- och regeringscheferna Margaret Thatcher, Francois Mitterrand och en rätt fånig men lumpen George H.W. Bush.

Dessa och de andra därmed sammanhängande specifika åtgärder som krävs för att rädda Väst- och Centraleuropa undan den brittiska dominansens olyckliga utgång kommer inte att kunna införas på ett bra sätt om inte en motsvarighet till Roosevelt-tidens amerikanska "Glass Steagall"-reform genomförs i hela Väst- och Centraleuropa.

Den gångna veckans avslöjande att en stor del av tillgångarna inom den s.k. Inter-Alpha-gruppen, där Banco Santander ingår, är behäftade med stora problem, visar tydligt att de bank- och andra fordringar som legat till grund för eurosystelets förmenta finansiella styrka och därmed dess trovärdighet, har varit lika illa däran eller till och med värre än USA har varit från 2007 till 2010, under presidenterna George W. Bush och Barack Obamas vanstyre. Den kris för Europa som avslöjades av förra veckans händelser kring Inter-Alpha-gruppen är till sin natur mycket svårare att hantera, än den är för USA som har sitt konstitutionella system.

Med hänsyn till dessa omständigheter rörande det internationella finansiella läget skulle den europeiska kontinenten, om man gick tillbaka till läget före eurosystelets införande, och återinförde D-marken, med hjälp av en reform i Glass Steagall-anda direkt kunna reformera creditsystemen på det sätt som behövs för att få igång en agro-industriell rekapitalisering av Tysklands och dess kontinentala grannländers ekonomier.

I annat fall, utan en reform av "Glass Steagall"-typ, genomförd i Franklin D. Roosevelt-metodens anda, finns inte mycket hopp om att Europa ska kunna övervinna den ekonomiska sammanbrottskris som nu samlar sina krafter till ett allmänt sammanbrott av hela det rådande europeiska systemet.

Det har blivit dags att låta den förre brittiske premiärministern Tony Blairs stinkande skalp hänga på tork i vinddraget runt flaggstången som den dinglar i.

Det hoppfulla alternativet

I min internationella LPAC-webcast den 30 januari framhöll jag att den monetära och finansiella sidan av EU:s ekonomiska sammanbrott hänger ihop med det fysisk-ekonomiska sammanbrott som sker i Väst- och Centraleuropa, huvudsakligen beroende på en "grön politik". Jag framhöll att Europas ekonomiska existens just nu hotas av de accelererande effekterna av en s.k. "grön politik" som till stor del grundat sig på dyrkan av en "global uppvärmning" som bevisligen slagit fel, medan de delar av världen som har förkastat denna s.k. "gröna politik" nu njuter frukterna av energiska investeringar i högteknologiska framsteg i sådan grundläggande ekonomisk infrastruktur som masstransporter och kärnkraft.

Jag är dock förvissad om att så snart det går upp för medborgarna i de europeiska länderna att en återgång till modern teknik i kapitalintensiva investeringar i grundläggande ekonomisk infrastruktur, industri och jordbruk är framtidens melodi, så kommer det "gröna motståndet" mot Europas överlevnad att sakta dö bort, som röken från en pyrande fimp.